Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

26. april 2012*

»Kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar — forordning (EF) nr. 2201/2003 — barn med sædvanligt opholdssted i Irland, hvor det har været genstand for flere anbringelser — aggressiv adfærd med fare for, at barnet gør skade på sig selv — afgørelse om at anbringe barnet på en lukket institution i England — forordningens materielle anvendelsesområde — artikel 56 — hørings- og godkendelsesordning — forpligtelse til at anerkende afgørelsen om at anbringe barnet på en lukket institution eller til at erklære denne afgørelse for eksigibel — foreløbige forholdsregler — præjudiciel hasteprocedure«

I sag C-92/12 PPU,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af High Court (Irland) ved afgørelse af 16. februar 2012, indgået til Domstolen den 17. februar 2012, i sagen:

Health Service Executive

mod

S.C.,

A.C.,

procesdeltager:

Attorney General,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.N. Cunha Rodrigues, og dommerne U. Lõhmus, A. Rosas (refererende dommer), A. Ó Caoimh og A. Arabadjiev,

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

henset til den forelæggende rets anmodning af 16. februar 2012, indgået til Domstolen den 17. februar 2012, om, at den foreliggende præjudicielle forelæggelse undergives en hasteprocedure i henhold til artikel 104b i Domstolens procesreglement,

og henset til Anden Afdelings afgørelse af 29. februar 2012 om at efterkomme nævnte anmodning,

* Processprog: engelsk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 26. marts 2012,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Health Service Executive ved advocate A. Cox og F. McEnroy, SC, samt S. McKechnie, BL

— S.C. ved G. Durcan, SC, og B. Barrington, BL, samt advocate C. Ghent

— A.C. ved C. Stewart, SC, samt F. McGath, BL, solicitor N. McGrath og advocate C. Dignam

— Irland ved E. Creedon, som befuldmægtiget, bistået af C. Corrigan, SC, og C. Power, BL, samt K. Duggan

— den tyske regering ved J. Kemper, som befuldmægtiget

— Det Forenede Kongeriges regering ved H. Walker, som befuldmægtiget, bistået af barrister M. Gray

— Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin og D. Calciu, som befuldmægtigede,

og efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT L 338, s. 1, herefter »forordningen«), navnlig forordningens artikel 1, 28 og 56.

2 Anmodningen er blevet fremsat i en sag mellem Health Service Executive (myndighed med ansvar for den offentlige sundhed, herefter »HSE«) og et barn og dets mor vedrørende anbringelsen af dette barn på en lukket plejeinstitution i England.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Følgende fremgår af 2., 5., 16. samt 21. betragtning til forordningen:

»(2) Det Europæiske Råd i Tammerfors støttede princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser som hjørnestenen i oprettelsen af et ægte retligt område og pegede på samværsretten som en prioritet.

[…]

(5) For at sikre en ensartet behandling af alle børn dækker denne forordning alle retsafgørelser om forældreansvar, herunder også foranstaltninger til beskyttelse af et barn, uanset om sådanne afgørelser træffes i forbindelse med en ægteskabssag.

[…]

(16) Denne forordning bør ikke være til hinder for, at retterne i en medlemsstat i hastetilfælde kan anvende foreløbige, herunder sikrende, retsmidler over for personer eller aktiver, der befinder sig i denne medlemsstat.

[…]

(21) Anerkendelsen og fuldbyrdelsen af retsafgørelser truffet i en medlemsstat bør være baseret på princippet om gensidig tillid, og grundene til ikke-anerkendelse bør begrænses til det nødvendige minimum.«

4 Forordningens anvendelsesområde er defineret i artikel 1. Det fremgår af artikel 1, stk. 1, litra b), at forordningen finder anvendelse på det civilretlige område, uanset domsmyndighedens art, for spørgsmål vedrørende tilkendelse, udøvelse, delegation samt hel eller delvis frakendelse af forældreansvar. Forordningens artikel 1, stk. 2, opregner de områder, der er omfattet af artikel 1, stk. 1, litra b), der bl.a. omfatter under litra d) »anbringelse af barnet hos en plejefamilie eller på en institution«. Forordningens artikel 1, stk. 3, litra g), bestemmer, at forordningen ikke finder ikke anvendelse på spørgsmål vedrørende foranstaltninger, der er truffet som følge af strafbare handlinger begået af børn.

5 Følgende fremgår af forordningens artikel 2:

»I denne forordning forstås ved:

1) »ret«: alle myndigheder i medlemsstaterne med kompetence i spørgsmål, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde som defineret i artikel 1

[…]

4) »retsafgørelse«: […] enhver afgørelse om forældreansvar truffet af en ret i en medlemsstat, uanset hvordan den betegnes såsom dom eller kendelse

[…]

7) »forældreansvar«: alle de rettigheder og pligter vedrørende barnets person eller formue, som er tilkendt en fysisk eller juridisk person ved en retsafgørelse, eller som en sådan person har som følge af loven eller en gyldig aftale. Betegnelsen omfatter navnlig forældremyndighed og samværsret

[…]

9) »forældremyndighed«: navnlig rettigheder og pligter vedrørende omsorgen for et barns person og særlig retten til at bestemme, hvor barnet skal bo

[…]«

6 Forordningens artikel 8, stk. 1, bestemmer:

»Kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende forældreansvar over for et barn ligger hos retterne i den medlemsstat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted på det tidspunkt, hvor sagen anlægges.«

7 Forordningens artikel 15 tillader som undtagelse og under visse betingelser, at sagen henvises af en ret i en medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet, til en ret i en anden medlemsstat, som barnet har en særlig tilknytning til, hvis den finder, at denne ret er bedre egnet til at behandle sagen, såfremt dette er til barnets bedste.

8 I henhold til forordningens artikel 20 kan retterne i en medlemsstat i hastetilfælde anvende de foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, der er fastsat i denne medlemsstats lovgivning, over for personer eller aktiver i denne medlemsstat, selv om en ret i en anden medlemsstat i medfør af den nævnte forordning har kompetence til at påkende sagens realitet.

9 I forordningens kapitel III, afdeling 1, bestemmer artikel 21, der har overskriften »Anerkendelse af retsafgørelser«:

»1. Retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.

[…]

3. En berettiget part kan efter proceduren i afdeling 2 få fastslået, at en retsafgørelse skal anerkendes, eller at en retsafgørelse ikke skal anerkendes, jf. dog afdeling 4.

Den stedlige kompetence for den ret, der er anført på listen, som hver enkelt medlemsstat fremsender til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 68, fastsættes i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen om anerkendelse eller ikke-anerkendelse rettes til.

4. Gøres anerkendelsen af en retsafgørelse gældende under en verserende sag ved en ret i en medlemsstat, kan denne ret træffe afgørelse i spørgsmålet.«

10 Forordningens artikel 23, der har overskriften »Grunde til ikke-anerkendelse af retsafgørelser om forældreansvar«, opregner de omstændigheder, hvorunder en retsafgørelse om forældreansvar ikke kan anerkendes, der under denne artikels litra g) omfatter det tilfælde, hvor »den i artikel 56 angivne procedure ikke er blevet fulgt«.

11 I forordningens kapitel III, afdeling 2, bestemmer artikel 28, der har overskriften »Eksigible retsafgørelser«:

»1. En i en medlemsstat truffet retsafgørelse om forældreansvar over for et barn, som er eksigibel i den pågældende medlemsstat, og som er blevet forkyndt, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når den på anmodning af en berettiget part er blevet erklæret for eksigibel i denne medlemsstat.

2. I Det Forenede Kongerige kan en sådan retsafgørelse dog først fuldbyrdes i England og Wales, Skotland eller Nordirland, når den på anmodning af en berettiget part er blevet registreret med henblik på fuldbyrdelse i den pågældende del af Det Forenede Kongerige.«

12 Følgende fremgår af forordningens artikel 31:

»1. Den ret, som behandler anmodningen [om en erklæring om eksigibilitet], træffer sin afgørelse snarest muligt. Hverken den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, eller barnet kan på dette tidspunkt af sagens behandling fremsætte bemærkninger over for retten.

2. Anmodningen kan kun afslås af en af de i artikel 22-24 anførte grunde.

3. En retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.«

13 Forordningens artikel 33 indfører bl.a. en ret for begge parter til at appellere den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel. I artikel 33, stk. 5, er det angivet, at »[e]n afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal appelleres inden en måned efter, at den er blevet forkyndt. Såfremt den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, har sit sædvanlige

opholdssted i en anden medlemsstat end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel, er fristen for appel to måneder og løber fra den dag, hvor afgørelsen om eksigibilitet er blevet forkyndt for den pågældende personligt eller på hans bopæl«.

14 Forordningens artikel 34 med overskriften »Appelinstanser og retsmidler« bestemmer, at den afgørelse, der træffes i appelsagen, kun kan anfægtes ved de retsmidler, der er anført på listen, som hver enkelt medlemsstat fremsender til Kommissionen i overensstemmelse med forordningens artikel 68.

15 Af forordningens kapitel III, afdeling 4, i henhold til henholdsvis artikel 41 og 42, fremgår, at en samværsret, der indrømmes i en eksigibel retsafgørelse, der er afsagt i en medlemsstat, og en tilbagegivelse af barnet, der følger af en eksigibel retsafgørelse, der er afsagt i en medlemsstat, anerkendes i en anden medlemsstat og er eksigibel dér, uden at der kræves en afgørelse om eksigibilitet, og uden at der kan gøres indsigelse mod anerkendelsen, hvis retsafgørelsen ledsages af en attest fra dommeren i oprindelsesmedlemsstaten.

16 Forordningens kapitel IV med overskriften »Samarbejde mellem centralmyndigheder på området forældreansvar« indeholder artikel 53-58. I medfør af forordningens artikel 53 udpeger hver medlemsstat en eller flere centralmyndigheder, som skal bistå ved anvendelsen af denne forordning, og angiver disse myndigheders territoriale eller saglige kompetence.

17 Forordningens artikel 55, der har overskriften »Samarbejde om specifikke sager vedrørende forældreansvar«, bestemmer i litra d):

»På anmodning af en centralmyndighed i en anden medlemsstat eller en indehaver af forældreansvar samarbejder centralmyndighederne om specifikke sager med henblik på at opfylde formålet med denne forordning. I den forbindelse træffer de direkte eller gennem offentlige myndigheder eller andre organer i overensstemmelse med deres lovgivning om beskyttelse af personoplysninger alle fornødne foranstaltninger med henblik på at:

[…]

d) give alle de oplysninger og yde al den bistand, som er relevant i forbindelse med retternes anvendelse af artikel 56.«

18 Forordningens artikel 56 med overskriften »Anbringelse af barnet i en anden medlemsstat« bestemmer:

»1. Når den ret, der er kompetent i medfør af artikel 8-15, påtænker at anbringe barnet på en institution eller hos en plejefamilie, og denne anbringelse skal foregå i en anden medlemsstat, hører den på forhånd centralmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i den pågældende medlemsstat, såfremt interne anbringelsessager i denne medlemsstat forudsætter en offentlig myndigheds mellemkomst.

2. Der kan i den anmodende medlemsstat kun træffes afgørelse om anbringelse som omhandlet i stk. 1, hvis den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat har godkendt anbringelsen.

3. De nærmere vilkår for den høring og den godkendelse, der er omhandlet i stk. 1 og 2, fastsættes efter lovgivningen i den anmodede medlemsstat.

4. Når den ret, der er kompetent i medfør af artikel 8-15, beslutter at anbringe barnet hos en plejefamilie, og denne anbringelse skal foregå i en anden medlemsstat, hvor interne anbringelsessager ikke forudsætter en offentlig myndigheds mellemkomst, underretter den centralmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i den pågældende medlemsstat herom.«

Irske retsforskrifter

19 Det fremgår af en besvarelse på en anmodning til den forelæggende ret i henhold til Domstolens procesreglements artikel 104, stk. 5, om at uddybe forelæggelsen og af bemærkninger fremsat af A.C., at der ikke findes retsforskrifter i irsk ret, der indfører en kompetence til at tillade eller regulere anbringelsen af et barn med henblik på at modtage terapeutiske og uddannelsesmæssige tilbud på en lukket institution i eller uden for denne stat. High Court har ikke desto mindre erklæret sig kompetent til at træffe afgørelse vedrørende sådanne anmodninger om anbringelse på lukkede institutioner.

20 Det er hensigten, at de retsprincipper, som den forelæggende ret har udviklet, skal erstattes af retsforskrifter. Denne ordning blev indført i ændringen af lov om beskyttelse af børn (Child Care (Amendment) Act 2011), men den er endnu ikke trådt i kraft.

21 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at High Court i henhold til irsk ret kan forelægges en anmodning om anbringelse af et barn på en lukket institution af beskyttelseshensyn. Denne ret kan under udøvelsen af sin forfatningsmæssige kompetence til at forsvare og håndhæve et barns rettigheder undtagelsesvis og for korte perioder bestemme, at barnet frihedsberøves på en lukket institution af hensyn til beskyttelse af barnet og barnets bedste under forudsætning af, at en sådan anbringelse er terapeutisk begrundet. Med henblik herpå kan retten anordne anbringelse af et barn på en lukket institution i udlandet. Disse afgørelser træffes udelukkende foreløbigt og undergives regelmæssig og grundig retslig prøvelse, der som hovedregel finder sted hver måned.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

De faktiske omstændigheder, der har givet anledning til tvisten i hovedsagen

22 S.C. er et barn, der er irsk statsborger, og som har sit sædvanlige opholdssted i Irland. Hendes mor, A.C, er bosiddende i London (Det Forenede Kongerige). Forelæggelsesafgørelsen indeholder ikke oplysninger om hendes fars opholdssted.

23 I løbet af 2000 var barnet genstand for en frivillig anbringelse hos HSE, som er myndigheden med ansvar for børn i offentlig pleje i Irland. District Court afsagde den 20. juli 2000 kendelse om anbringelse af S.C. hos HSE indtil hendes 18-års fødselsdag i medfør af section 18 i Child Care Act 1991 (lov af 1991 om omsorg for børn).

24 S.C. har været genstand for flere anbringelser siden den tidlige barndom hos plejefamilier og på åbne eller lukkede institutioner i Irland.

25 S.C. er særligt sårbar og har et stort behov for beskyttelse. Hun er flere gange flygtet fra de steder, hvor hun har været anbragt, og hendes adfærd omfatter flere tilfælde med store risici, vold, aggressioner og selvpåførte skader.

26 Den seneste anbringelse på en institution i Irland slog fejl. Barnet isolerede sig og nægtede at deltage i det terapeutiske program, og hendes situation blev hurtigt forværret. Hun flygtede og forsøgte flere gange at tage sit eget liv.

27 Alle fagpersoner var enige om, at barnet af hensyn til sin egen beskyttelse burde forblive på en lukket institution med henblik på, at hun kan undergives en klinisk undersøgelse og modtage passende terapeutiske tilbud. Disse fagpersoner var imidlertid af den opfattelse, at der ikke eksisterede en institution i Irland, der kunne opfylde S.C.s særlige behov.

28 I betragtning af de særlige omstændigheder var HSE af den opfattelse, at barnets behov for omsorg, beskyttelse og velfærd var af så hastende karakter, at det krævede en anbringelse på en lukket plejeinstitution i England. Valget af denne institution blev tilsyneladende foretaget på grundlag af den omstændighed, at S.C. gentagne gange havde udtrykt ønske om at komme nærmere sin mor, og at der ikke fandtes nogen anden anbringelse, der bedre kunne tilgodese S.C.s særlige behov.

29 HSE anmodede, henset til den hastende karakter, High Court om i form af foreløbige retsmidler at anordne, at S.C. blev anbragt i den valgte lukkede institution, der er beliggende i England.

Proceduren for godkendelse af anbringelsen fra den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat som omhandlet i forordningens artikel 56, stk. 2

30 Den 29. september 2011 informerede HSE den irske centralmyndighed om den for High Court verserende sag med henblik på at anbringe barnet i en anden medlemsstat i henhold til forordningens artikel 56. HSE insisterede på, at der skulle indhentes den godkendelse til anbringelsen af S.C., der er foreskrevet i forordningens artikel 56, fra centralmyndigheden for England og Wales. Den irske centralmyndighed svarede HSE, at anmodningen om godkendelse i henhold til denne bestemmelse var blevet fremsendt til centralmyndigheden for England og Wales.

31 Den 25. oktober 2011 fremsendte International Child Abduction and Contact Unit (ICACU), som handler på vegne af Lord Chancellor, som er centralmyndigheden for England og Wales, og Official Solicitor (som er den administrativt ansvarlige i centralmyndigheden for England og Wales), en skrivelse med den lukkede institutions brevhoved og brevhovedet for den lokale myndighed i den by, hvor denne institution er beliggende, som blev fremstillet som hidrørende fra denne lokale myndighed. Det fremgik af den nævnte skrivelse, at den lukkede institution accepterede anbringelsen af S.C.

32 Den 10. november 2011 fremsendte ICACU og Official Solicitor en skrivelse fra den lukkede institution til den irske centralmyndighed, hvori institutionen bekræftede, at den var i stand til at tilbyde S.C. en anbringelse i henhold til forordningens artikel 56. Enheden oplyste, at den havde afsluttet sagen, da anbringelsen således var bekræftet.

High Courts kendelse om anbringelse

33 Den 2. december 2011 bestemte High Court under udøvelse af sine beføjelser på området for forældreansvar, at den af hensyn til S.C.s velfærd så sig nødsaget til som et hastetilfælde at overføre barnet til en lukket terapeutisk og pædagogisk plejeinstitution i England. Den anordnede således S.C.s anbringelse på en sådan specialinstitution i England i en kort periode og som en foreløbig foranstaltning, idet den bestemte, at omstændighederne ved anbringelsen og barnets velfærd regelmæssigt skulle efterprøves. En sådan anbringelse, der er forbundet med frihedsberøvelse, betegnes som »secure care« i irsk ret (herefter »frihedsberøvelse af beskyttelseshensyn«).

34 Den forelæggende ret udtalte bl.a. i kendelsen om foreløbige retsmidler, at den godkendelse, der kræves i henhold til forordningens artikel 56, stk. 2, var blevet meddelt af centralmyndigheden for England og Wales, og at godkendelsen hverken var uforenelig med forordningen eller loven. Den forelæggende ret fremhævede, at i betragtning af sagens hastende karakter, var spørgsmålet om en eventuel procedure i England og Wales med henblik på en anerkendelse eller en erklæring, der fastslår, at afgørelse om anbringelsen efter forordningen er eksigibel, ikke blevet behandlet.

35 HSE overførte på grundlag af denne kendelse S.C. til England, hvor barnet siden har været anbragt under frihedsberøvelse af beskyttelseshensyn. HSE havde på tidspunktet for overførelsen ikke anmodet om en erklæring om, at kendelsen om anbringelse i Det Forenede Kongerige var eksigibel.

Den verserende sag ved den forelæggende ret

36 Den forelæggende ret har konstateret, at alle sagens parter, med undtagelse af barnet selv, er af den opfattelse, at anbringelsen i den lukkede institution opfylder barnets særlige behov. Den forelæggende ret har på baggrund af parternes bemærkninger og de beviselementer, der er fremlagt for den, imidlertid udtrykt tvivl med hensyn til en række spørgsmål.

37 For det første finder den forelæggende ret, at spørgsmålet om, hvorvidt kendelsen af 2. december 2011 er omfattet af forordningens anvendelsesområde, bør afklares, for så vidt som der er tale om en frihedsberøvende foranstaltning.

38 For det andet angiver de beviselementer, der er fremlagt for den forelæggende ret, ikke klart, hvilket specifikt organ der i engelsk national ret udtrykkeligt er udpeget som »kompetent myndighed« som omhandlet i forordningens artikel 56.

39 I en beediget erklæring, der blev fremlagt for den forelæggende ret, anførte centralmyndigheden for England og Wales således, at denne myndighed ikke var den »kompetente myndighed« som omhandlet i forordningens artikel 56, og at der ikke fandtes en bestemt kompetent myndighed i denne bestemmelses forstand, idet en række organer kunne udøve denne funktion.

40 Den forelæggende ret har anført, at det i praksis tilsyneladende forholder sig sådan, at det er den institution, hvor barnet skal anbringes, der meddeler den godkendelse, der kræves i henhold til denne artikel. Der kan opstå en interessekonflikt i det tilfælde, hvor en ret i en medlemsstat kan træffe bestemmelse om anbringelse af et barn i en institution i en anden medlemsstat, hvis denne institution selv er den »kompetente myndighed« og ligeledes kan få gavn af denne anbringelse. Den forelæggende ret har bemærket, at ifølge en ekspert, som den har indkaldt, skal den godkendelse, der kræves i henhold til forordningens artikel 56, meddeles af et offentligt organ.

41 For det tredje har den forelæggende ret rejst spørgsmål om anerkendelse af kendelsen om anbringelse af S.C. og denne kendelses eksigibilitet.

42 Den forelæggende ret har anført, at såfremt en sag om anerkendelse og om, at en afgørelse om anbringelse af et barn, erklæres eksigibel, skal indledes og afsluttes før barnet af en medlemsstat anbringes i en anden medlemsstat, kan dette i praksis fratage forordningen dens effektive virkning. Hvis barnet på den anden side blev anbragt i en institution i den anmodede stat, før afslutningen af denne procedure, og hvis kendelsen om anbringelse er uden virkning før dette tidspunkt, ville dette ligeledes kunne indebære en risiko for barnets bedste, navnlig med hensyn til hendes beskyttelse.

43 Henset til de bevismidler, der er fremlagt for den, er det uklart for den forelæggende ret, om vedkommende myndigheder i Det Forenede Kongerige lovligt kan iværksætte foranstaltninger i medfør af kendelsen af 2. december 2011, navnlig inden denne kendelse erklæres eksigibel. Hvis disse foranstaltninger alene er til rådighed, derved at de engelske retter anvender foreløbige, sikrende retsmidler i overensstemmelse med forordningens artikel 20, kan dette indebære, at vigtige afgørelser vedrørende S.C.s beskyttelse for en væsentlig periode, og på et kritisk tidspunkt, henset til hendes anbringelse og frihedsberøvelse, kunne blive truffet af en ret, der ikke er retten på hendes sædvanlige opholdssted. En sådan situation er i strid med et af de grundlæggende formål med forordningen.

44 Den forelæggende ret har rejst spørgsmålet om, hvordan den skal forholde sig i det tilfælde, at det måtte vise sig, at frihedsberøvelsen ikke er forenelig med forordningen, og om S.C. i så fald simpelthen vil kunne forlade den institution, hvor hun for tiden er frihedsberøvet, mens alle parter, bortset fra barnet selv, er enige om, at det er til barnets bedste at forblive midlertidigt i institutionen.

45 For det fjerde fremgår det af beviselementerne, at der kan blive afkrævet nye godkendelser i henhold til forordningens artikel 56 og nye anmodninger om anerkendelse og erklæringer om, at en afgørelse om anbringelse er eksigibel, ved hver forlængelse af en kendelse om at opretholde frihedsberøvelsen af barnet af beskyttelseshensyn.

46 Hvis sådanne krav blev pålagt ved fornyelse af kendelser, ville dette ifølge den forelæggende ret have alvorlige konsekvenser for den praktiske og effektive opfyldelse af de kendelser, som den forelæggende ret afsiger, eller for den fortsatte anbringelse af børn som S.C. Pålæggelsen af en forpligtelse til at indhente en ny godkendelse og en ny erklæring om anerkendelse og nye erklæringer om, at hver enkelt af disse forlængelser erklæres eksigible, vil undergrave formålet med anbringelsessystemet.

47 Med henblik på bedømmelsen af, hvordan barnets bedste i hovedsagen kan sikres bedst muligt, og på afgørelsen om, hvorvidt barnet skal forblive i den lukkede plejeinstitution i England, har High Court besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er en dom, hvorved et barn frihedsberøves i en bestemt tidsperiode i en anden medlemsstat på en institution, der yder terapi og uddannelse, omfattet af det materielle anvendelsesområde for […] forordningen […]?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, hvilke forpligtelser, om nogen, følger da af [forordningens] artikel 56 […] med hensyn til hørings- og godkendelsesordningen til sikring af en effektiv beskyttelse af det barn, der skal frihedsberøves?

3) Når en ret i en medlemsstat har truffet afgørelse om anbringelse af et barn i en bestemt tidsperiode på en institution i en anden medlemsstat og har opnået en godkendelse fra denne stat i overensstemmelse med [forordningens] artikel 56 […], skal rettens dom om anbringelse af barnet i en bestemt tidsperiode på en institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, da anerkendes og/eller erklæres for eksigibel i denne anden medlemsstat som en forudsætning for, at anbringelsen kan gennemføres?

4) Har en dom fra en ret, hvorved der træffes afgørelse om at anbringe et barn i en bestemt tidsperiode på en institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, som denne anden medlemsstat har godkendt i overensstemmelse med [forordningens] artikel 56 […], retlig virkning i denne anden medlemsstat inden meddelelse af erklæringen om anerkendelse og/eller eksigibilitet efter afslutningen af sager om anmodning om en erklæring om anerkendelse og/eller eksigibilitet?

5) Når en dom fra en ret, hvorved der træffes afgørelse om at anbringe et barn i en bestemt tidsperiode på en institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, i henhold til [forordningens] artikel 56 […], forlænges med yderligere en bestemt tidsperiode, skal den anden medlemsstats godkendelse i henhold til [denne] artikel 56 da indhentes ved hver enkelt forlængelse?

6) Når en dom fra en ret, hvorved der træffes afgørelse om at anbringe et barn i en bestemt tidsperiode på en institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, i henhold til [forordningens] artikel 56 […], forlænges med yderligere en bestemt tidsperiode, skal dommen da anerkendes og/eller være eksigibel i denne anden medlemsstat ved hver enkelt forlængelse?«

Om hasteproceduren

48 Den forelæggende ret har anmodet om, at den foreliggende præjudicielle anmodning undergives hasteproceduren i henhold til artikel 104b i Domstolens procesreglement.

49 Den forelæggende ret har for det første begrundet denne anmodning med, at sagen vedrører et barn, der mod sin vilje er tilbageholdt af beskyttelseshensyn på en lukket institution. For det andet har den forelæggende ret anført, at sagen ligeledes drejer sig om forældremyndigheden over et barn, der har sit sædvanlige opholdssted i Irland, og at hun er blevet anbragt på en lukket institution, der er beliggende på en anden medlemsstats område, hvori rettens egen kompetence afhænger af, om forordningen finder anvendelse på anbringelsesproceduren, og følgelig af besvarelsen af de forelagte spørgsmål. Den forelæggende ret har i besvarelsen af anmodningen om at uddybe forelæggelsen fremhævet, at barnets situation kræver hastende foranstaltninger. Barnet nærmer sig myndighedsalderen, hvor hun ikke længere vil være omfattet af den forelæggende rets kompetence på området for børnebeskyttelse, og hendes tilstand kræver, at hun anbringes på en lukket institution i en kort periode, og at der udarbejdes et program med øget og struktureret frihed for at skabe mulighed for, at hun kan anbringes hos sin familie i England.

50 Domstolens Anden Afdeling har under disse omstændigheder på forslag fra den refererende dommer, og efter at have hørt generaladvokaten, den 29. februar 2012 besluttet at efterkomme den forelæggende rets anmodning om at undergive den præjudicielle forelæggelse en hasteprocedure.

Indledende bemærkninger

51 Den forelæggende ret har parallelt med anmodningen om præjudiciel afgørelse pålagt HSE at anmode High Court of Justice (England & Wales), Family Division (Det Forenede Kongerige), om bistand i henhold til forordningens artikel 20 for at sikre, at barnet ydes omsorg og beskyttelse i den lukkede institution i England, indtil Domstolens afgørelse i denne sag foreligger.

52 Den 24. februar 2012 forelagde HSE en anmodning om anvendelse af foreløbige, sikrende retsmidler i henhold til forordningens artikel 20 for High Court of Justice (England & Wales), Family Division, vedrørende anbringelsen af S.C. i England. Denne ret tiltrådte samme dag anmodningen. High Court of Justice bestemte bl.a., at S.C. midlertidigt og i afventning af en anden afgørelse fra High Court of Justice skulle opholde sig i den lukkede institution, der er beliggende i England med henblik på dér at modtage den nødvendige bistand og behandling, og at lederen og personalet i denne institution havde beføjelse til at træffe visse dispositioner, herunder om nødvendigt brug af tvang i rimeligt omfang for at tilbageholde S.C. i denne institution eller bringe hende tilbage dertil.

53 HSE anmodede endvidere om, at den afgørelse, som den forelæggende ret traf den 2. december 2011, om anbringelse af S.C. på en lukket institution, der er beliggende i England, blev erklæret eksigibel i Det Forenede Kongerige over for S.C., repræsenteret ved sin procesværge, A.C., og over for den lokale myndighed, hvorunder denne institution henhører. Denne anmodning blev indgivet den 24. februar 2012.

54 Ved kendelse af 8. marts 2012 erklærede High Court of Justice (England & Wales), Family Division, at den forelæggende rets afgørelse af 2. december 2011 var registreret og eksigibel i England og Wales i overensstemmelse med forordningens artikel 28, stk. 2. Meddelelsen om registreringen blev sendt til HSE med henblik på underretning af de sagsøgte i hovedsagen.

55 Den forelæggende ret har som svar på Domstolens anmodning om at uddybe forelæggelsen anført, at anbringelseskendelsen af 2. december 2011 var blevet forlænget flere gange, nemlig den 6., 9., 16. og 21. december 2011 samt den 11., 23. og 27. januar 2012, den 3., 7., 9., 16. og 24. februar 2012 samt den 9. marts 2012.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

56 Den forelæggende ret ønsker med det første præjudicielle spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om en afgørelse fra en ret i en medlemsstat, der bestemmer, at et barn skal anbringes på en i en anden medlemsstat beliggende lukket institution, der yder terapi og uddannelse, hvor anbringelsen er forbundet med frihedsberøvelse af beskyttelseshensyn i en bestemt tidsperiode, er omfattet af forordningens materielle anvendelsesområde.

57 Det fremgår af femte betragtning til forordningen, at for at sikre en ensartet behandling af alle børn dækker denne forordning alle retsafgørelser om forældreansvar, herunder også foranstaltninger til beskyttelse af et barn (dom af 27.11.2007, sag C-435/06, C, Sml. I, s. 10141, præmis 47 og 48).

58 Forordningens artikel 1, stk. 1, litra b), bestemmer, at forordningen finder anvendelse på det civilretlige område for spørgsmål vedrørende »tilkendelse, udøvelse, delegation samt hel eller delvis frakendelse af forældreansvar«.

59 Forordningens artikel 2, stk. 7, definerer »forældreansvar« som »alle de rettigheder og pligter vedrørende barnets person eller formue, som er tilkendt en fysisk eller juridisk person ved en retsafgørelse, eller som en sådan person har som følge af loven eller en gyldig aftale«. Dette begreb, der har en bred definition (C-dommen, præmis 49), omfatter navnlig »forældremyndighed og samværsret«, hvorved forældremyndighed indebærer rettigheder og pligter vedrørende omsorgen for et barns person og særlig retten til at bestemme, hvor barnet skal bo, i overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 9. Ifølge forordningens artikel 2, stk. 8, er indehaveren af forældreansvar »enhver person, der har forældreansvar over for et barn«. Det er således uden betydning, at forældremyndigheden, som i det foreliggende tilfælde, er overført til en administrativ myndighed.

60 Begrebet »civilretlige« spørgsmål som omhandlet i forordningens artikel 1, stk. 1, litra b), skal fortolkes således, at det endog kan omfatte foranstaltninger, der i henhold til en medlemsstats lovgivning henhører under offentlig ret (C-dommen, præmis 51). Domstolen har således fastslået, at en afgørelse fra en medlemsstat om at fjerne og anbringe et barn i pleje hos en familie, der er bosiddende på en anden medlemsstats jurisdiktionsområde, henhører under begrebet civilretlige spørgsmål, når afgørelsen er truffet på grundlag af en medlemsstats offentligretlige regler om beskyttelse af børn (dom af 2.4.2009, sag C-523/07, A, Sml. I, s. 2805, præmis 29).

61 Den nævnte artikel 1 bestemmer i stk. 2, litra d), at sådanne spørgsmål kan omhandle »anbringelse af barnet hos en plejefamilie eller på en institution«.

62 Forordningens artikel 56 henviser således udtrykkeligt til anbringelsen af et barn på en institution i en anden medlemsstat.

63 Forordningens artikel 1, stk. 2, litra d), og artikel 56 henviser ganske vist ikke udtrykkeligt til afgørelser fra en ret i en medlemsstat om at anbringe et barn på en institution i en anden medlemsstat, når denne anbringelse omfatter en periode med frihedsberøvelse af terapeutiske og pædagogiske grunde. Denne omstændighed udelukker imidlertid ikke disse afgørelser fra forordningens anvendelsesområde. Det følger nemlig af præmis 30 i C-dommen, at opregningen i forordningens artikel 1, stk. 2, ikke er udtømmende, men alene af vejledende art, som det fremgår af anvendelsen af ordet »navnlig«.

64 Som alle de procesdeltagere og regeringer, der har afgivet indlæg for Domstolen, har gjort gældende, skal begrebet anbringelse på en institution fortolkes således, at det omfatter anbringelse på en lukket institution. Enhver anden fortolkning ville nemlig fratage børn, der er særligt sårbare, og som har

behov for en sådan anbringelse, muligheden for at kunne drage fordel af forordningen, hvilket ville være i strid med det formål med forordningen, der fremgår af femte betragtning, og som er at sikre ensartet behandling af alle børn.

65 Udelukkelser fra forordningens anvendelsesområde er fastsat i forordningens artikel 1, stk. 3. Artikel 1, stk. 3, litra g), udelukker alene »foranstaltninger, der er truffet som følge af strafbare handlinger begået af børn«, fra forordningens anvendelsesområde og dermed frihedsberøvelse af børn som straf for begåede strafbare handlinger. Det følger heraf, at en anbringelse, der er forbundet med frihedsberøvelse, er omfattet af forordningens anvendelsesområde, når denne anbringelse er anordnet for at beskytte barnet og ikke for at straffe det.

66 Det første præjudicielle spørgsmål skal derefter besvares med, at en afgørelse fra en ret i en medlemsstat, der bestemmer, at et barn skal anbringes på en i en anden medlemsstat beliggende lukket institution, der yder terapi og uddannelse, hvor anbringelsen er forbundet med frihedsberøvelse af beskyttelseshensyn i en bestemt tidsperiode, er omfattet af forordningens materielle anvendelsesområde.

Det andet spørgsmål

67 Den forelæggende ret ønsker med det andet præjudicielle spørgsmål at få oplyst rækkevidden af de forpligtelser, der følger af forordningens artikel 56, med hensyn til høringen og ordningen med godkendelse af anbringelsen af et barn, når anbringelsen, som i hovedsagen, giver anledning til frihedsberøvelse.

68 Det er den forelæggende rets opfattelse, at det ikke i almindelighed tilkommer en ret i en medlemsstat at undersøge en godkendelse af en anbringelse, der er meddelt af en anden medlemsstat. Eftersom den foreliggende sag omhandler beskyttelse af interesserne for et barn, der er anbragt på en lukket institution, der er beliggende i en anden medlemsstat end den medlemsstat, som den ret, der har påtænkt anbringelsen, henhører under, og som befinder sig i en særligt sårbar situation, har den forelæggende ret, henset til artikel 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), rejst det spørgsmål, om forordningens artikel 56 skal fortolkes således, at den indeholder et krav om, at alle retter i en medlemsstat, der påtænker at anbringe et barn i en institution i en anden medlemsstat, skal kontrollere, at de har modtaget en gyldig godkendelse fra den kompetente myndighed i denne anden medlemsstat.

69 I denne sammenhæng ønsker den forelæggende ret oplyst, om den myndighed, der er kompetent til at meddele godkendelsen, bør være et organ, der er udtrykkeligt udpeget i henhold til en foranstaltning, som er vedtaget af den medlemsstat, som den nævnte myndighed henhører under, og som er i stand til at sikre, at der foretages en selvstændig bedømmelse af, om der med den påtænkte anbringelse vil blive ydet barnet passende omsorg og beskyttelse og blive gennemført til barnets bedste. Det er den forelæggende rets opfattelse, at den kompetente myndighed under alle omstændigheder ikke kan være den institution, hvor barnet påtænkes anbragt.

70 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af forordningens artikel 56, stk. 1, at der er pligt til at høre centralmyndigheden i den anmodede medlemsstat eller en anden kompetent myndighed i denne medlemsstat, såfremt interne anbringelsessager forudsætter en offentlig myndigheds mellemkomst. Når der ikke er fastsat en sådan mellemkomst, er der i henhold til forordningens artikel 56, stk. 4, alene pligt til at underrette centralmyndigheden i den anmodede medlemsstat eller en anden kompetent myndighed i denne medlemsstat.

71 Det Forenede Kongeriges regering har i den foreliggende sag angivet, at en offentlig myndigheds mellemkomst er nødvendig i tilfælde af en intern anbringelse af et barn, som i øvrigt er sammenlignelig med situationen i hovedsagen.

72 Ifølge forordningens artikel 56, stk. 2, kan der i den anmodende medlemsstat kun træffes afgørelse om anbringelse af et barn, hvis »den kompetente myndighed« i den anmodede medlemsstat har godkendt anbringelsen.

73 Det følger af formuleringen »centralmyndigheden eller en anden kompetent myndighed«, der fremgår af forordningens artikel 56, stk. 1, at centralmyndigheden kan udgøre en kompetent myndighed. Begrebet »kompetent myndighed« i forordningens artikel 56, stk. 2, udpeger således enten »centralmyndigheden« eller enhver »anden myndighed« som omhandlet i denne artikels stk. 1. Det følger heraf, at forordningens artikel 56 giver mulighed for at indføre et decentralt system med flere kompetente myndigheder.

74 Forordningens artikel 56 skal læses i sammenhæng med forordningens artikel 53-55.

75 Forordningens artikel 53 bestemmer således, at hver medlemsstat udpeger en centralmyndighed, som skal bistå »ved anvendelsen af […] forordning[en]«, og definerer denne myndigheds territoriale eller saglige kompetence. Forordningens artikel 54 fastsætter centralmyndighedernes generelle opgaver og angiver, at centralmyndighederne træffer foranstaltninger til at lette anvendelsen af denne forordning.

76 Forordningens artikel 55 bestemmer, at centralmyndighederne på anmodning af en centralmyndighed i en anden medlemsstat eller en indehaver af forældreansvar samarbejder om specifikke sager med henblik på at opfylde formålet med forordningen. I medfør af denne bestemmelses litra d) træffer centralmyndighederne direkte eller gennem offentlige myndigheder eller andre organer alle fornødne foranstaltninger med henblik på at give alle de oplysninger og yde al den bistand, som er relevant i forbindelse med retternes anvendelse af forordningens artikel 56.

77 Bortset fra de forpligtelser, der er indeholdt i forordningens artikel 53-56, råder medlemsstaterne over en skønsbeføjelse hvad angår godkendelsesordningen.

78 Forordningens artikel 56, stk. 3, bestemmer nemlig udtrykkeligt, at de nærmere vilkår for indhentelse af godkendelsen fastsættes efter lovgivningen i den anmodede medlemsstat.

79 Som navnlig A.C. og Kommissionen har fremhævet, skal den anmodede medlemsstat imidlertid sikre, at dens nationale lovgivning ikke undergraver formålene med forordningen eller fratager den sin effektive virkning.

80 Forordningens artikel 56, stk. 2, har som sit formål for det første at sætte den kompetente myndighed i den anmodede stat i stand til at meddele eller nægte sin godkendelse til den eventuelle modtagelse af det omhandlede barn og for det andet at gøre det muligt for retterne i den anmodende medlemsstat at sikre, inden de træffer afgørelse om anbringelse af et barn i en institution, at der er truffet foranstaltninger i den anmodede stat med henblik på anbringelse i denne stat.

81 Som det fremgår af selve ordlyden af forordningens artikel 56, stk. 2, skal anbringelsen være godkendt af den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat, før retten i den anmodende medlemsstat træffer afgørelse om anbringelse. Den obligatoriske karakter af godkendelsen fremhæves af den omstændighed, at forordningens artikel 23, litra g), bestemmer, at en retsafgørelse om forældreansvar ikke kan anerkendes, såfremt den i artikel 56 angivne procedure ikke er blevet fulgt.

82 Medlemsstaterne skal således fastsætte klare regler og procedurer med henblik på den i forordningens artikel 56 omhandlede godkendelse for at garantere retssikkerheden og sikre hurtighed. Procedurerne skal bl.a. gøre det muligt for den ret, der påtænker anbringelsen, let at identificere den kompetente myndighed og den myndighed, der har kompetence til at meddele eller nægte godkendelsen, inden for en kort frist.

83 Det skal i denne forbindelse fremhæves, at centralmyndighederne i medfør af forordningens artikel 55 spiller en vigtig rolle. Det er afgørende for opfyldelsen af de formål, der forfølges med forordningen, at centralmyndighederne på anmodning af en centralmyndighed i en anden medlemsstat eller en indehaver af forældreansvar samarbejder, navnlig med henblik på, at retterne i den anmodende medlemsstat kan råde over præcise og klare oplysninger for anvendelsen af forordningens artikel 56.

84 Hvad angår begrebet en medlemsstats kompetente myndighed med henblik på godkendelse af en afgørelse om anbringelse, der er truffet af en ret i en anden medlemsstat, bemærkes, at udtrykket »myndighed« i princippet henviser til en offentligretlig myndighed.

85 Samtlige procesdeltagere og regeringer, der har afgivet indlæg, er enige om denne fortolkning.

86 Desuden følger denne fortolkning af selve ordlyden af forordningens artikel 56. Visse sprogversioner af forordningen angiver, at der kræves godkendelse fra en statslig myndighed. Andre sprogversioner af forordningen anvender begreber, der peger i retning af, at den myndighed, der er ansvarlig for godkendelsen, har karakter af statslig myndighed. Hertil kommer, at forordningens artikel 56 i stk. 1 henviser til »en anden kompetent myndighed«, hvis mellemkomst er påkrævet ved interne anbringelser af børn i en medlemsstat.

87 Der skal imidlertid tages hensyn til de forskellige opfattelser i medlemsstaterne med hensyn til spørgsmålet om, hvad der falder inden for den offentlige ret, og hvad der falder uden for, idet forordningens artikel 56, stk. 3, henviser til lovgivningen i den anmodede medlemsstat, når det gælder de nærmere vilkår for godkendelsesordningen.

88 Det skal under alle omstændigheder bemærkes, at en godkendelse, der hidrører fra en institution, der mod betaling modtager børn, ikke i sig selv kan udgøre en godkendelse fra en kompetent myndighed som omhandlet i forordningens artikel 56, stk. 2. Den selvstændige bedømmelse af, om den foreslåede anbringelse er passende, udgør nemlig en afgørende foranstaltning til beskyttelse af barnet, navnlig hvis denne anbringelse indebærer frihedsberøvelse. En institution, der drager fordel af en anbringelse, er i denne forbindelse ikke i stand til at foretage en selvstændig bedømmelse.

89 Som følge af de særlige omstændigheder i hovedsagen, som er fremstillet i denne doms præmis 38-40, har den forelæggende ret rejst det spørgsmål, om der i det tilfælde, hvor den dommer, der har påtænkt anbringelsen, støttede sig til en tilsyneladende meddelt godkendelse, men var ude af stand til at fastslå, om den hidrørte fra den kompetente myndighed, kunne foretages en berigtigelse, selv om anbringelsen af hensyn til barnets bedste allerede var gennemført.

90 Det blev under retsmødet fremhævet, at det af hensyn til barnets bedste var ønskeligt, at en sådan efterfølgende berigtigelse blev tilladt, hvis det var godtgjort, at der var gjort bestræbelser på at indhente en godkendelse, men den dommer, der har truffet afgørelse om anbringelsen, er i tvivl om, hvorvidt den godkendelse, der kræves i henhold til forordningens artikel 56, er blevet gyldigt meddelt af den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat. Der vil dermed blot være tale om at ændre det ene eller det andet aspekt i proceduren.

91 Kommissionen henviste således til den situation, hvor den dommer, der har truffet en afgørelse om anbringelse, antog, at han var i besiddelse af en godkendelse som omhandlet i forordningens artikel 56, men som på grund af en misforståelse har truffet en afgørelse, der går ud over den godkendelse, der er meddelt af den kompetente myndighed i den anmodede stat. Kommissionen kunne i sådanne sager ikke se nogen hindring for, at forordningen fortolkes således, at den ret, der forestår eksekvaturproceduren, udsætter denne procedure, og at det derefter er muligt at indhente godkendelsen som omhandlet i forordningens artikel 56.

92 Det er i denne forbindelse vigtigt, at når dommeren i den anmodende medlemsstat har truffet afgørelse om anbringelse på grundlag af en tilsyneladende meddelt godkendelse fra den kompetente myndighed, men oplysningerne vedrørende godkendelsesproceduren i henhold til forordningens artikel 56 giver anledning til tvivl om, hvorvidt kravene i denne artikel er opfyldt fuldt ud, da skal denne dommer have mulighed for efterfølgende at berigtige situationen med henblik på at sikre sig, at godkendelsen er gyldigt meddelt.

93 Hvis der derimod helt er undladt at foretage høring mellem de berørte centrale myndigheder, eller der slet ikke foreligger en godkendelse fra en kompetent myndighed i den anmodede medlemsstat, skal proceduren med henblik på indhentelse af en godkendelse indledes på ny, og dommeren i den anmodende medlemsstat skal træffe en ny afgørelse om anbringelse efter at havde konstateret, at der er meddelt en gyldig godkendelse.

94 Det står tilbage at præcisere vedrørende hovedsagen, at Det Forenede Kongeriges regering under retsmødet har angivet, at i modsætning til, hvad der fremgår af forelæggelsesafgørelsen, er den i denne sag lukkede institution ikke en privatretlig institution, og den ledes af en lokal myndighed, således at den i henhold til forordningens artikel 56 krævede godkendelse er gyldigt meddelt.

95 Det andet forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at den godkendelse, der er omhandlet i forordningens artikel 56, stk. 2, skal meddeles af en kompetent offentligretlig myndighed, inden der træffes afgørelse om anbringelse af et barn. Det er ikke tilstrækkeligt, at den institution, hvor barnet skal anbringes, giver sin godkendelse. Under sådanne omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, hvor retten i den medlemsstat, der har truffet afgørelse om anbringelsen, er i tvivl om, hvorvidt en godkendelse er gyldigt meddelt i den anmodede medlemsstat, fordi det ikke er muligt at fastlægge med sikkerhed, hvilken myndighed der var kompetent i denne medlemsstat, er det muligt at foretage en berigtigelse med henblik på at sikre, at kravet om en godkendelse i forordningens artikel 56 er overholdt fuld ud.

Om det tredje og fjerde spørgsmål

96 Med det tredje og fjerde spørgsmål, der behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om en afgørelse fra en ret i en medlemsstat om tvangsmæssig anbringelse af et barn på en lukket institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, skal anerkendes og erklæres eksigibel i den anmodede medlemsstat, før den kan fuldbyrdes i denne medlemsstat. Den forelæggende ret ønsker endvidere oplyst, om en sådan afgørelse om anbringelse har retsvirkninger i den anmodede medlemsstat, før den er erklæret eksigibel i denne medlemsstat.

97 Det Forenede Kongeriges regering har som besvarelse af spørgsmål fra Domstolen i medfør af artikel 24, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 54a anført, at kendelsen af 2. december 2011 er blevet registreret og erklæret eksigibel i Det Forenede Kongerige ved kendelse afsagt den 8. marts 2012 af High Court of Justice (England & Wales), Family Division, Principal Registry (Det Forenede Kongerige).

98 HSE, S.C., A.C., Irland og den tyske regering har gjort gældende, at forordningens artikel 21 indfører en formodning for anerkendelse i alle medlemsstater af afgørelser, der træffes af en ret i en medlemsstat. Når en ret i en medlemsstat påtænker at anbringe et barn i en bestemt tidsperiode på en institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, og denne ret har indhentet godkendelse fra denne stat i overensstemmelse med forordningens artikel 56, er det således ikke i alle tilfælde fornødent at fremsætte begæring om, at denne afgørelse om anbringelse erklæres eksigibel, for at den kan få retsvirkninger i den anmodede medlemsstat, hvilket ligeledes gælder i en situation som den i hovedsagen omhandlede.

99 Det Forenede Kongeriges regering og Kommissionen er derimod af den opfattelse, at en sådan afgørelse ikke har virkninger, før den er erklæret eksigibel af en ret i den anmodede medlemsstat.

Om anerkendelse

100 I overensstemmelse med forordningens artikel 21 anerkendes retsafgørelser, der er truffet i en medlemsstat, i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.

101 Som det fremgår af anden betragtning til forordningen, er princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser hjørnestenen i oprettelsen af et ægte retligt område (dom af 15.7.2010, sag C-256/09, Purrucker, Sml. I, s. 7353, præmis 70).

102 Ifølge 21. betragtning til den nævnte forordning er denne anerkendelse baseret på princippet om gensidig tillid.

103 Det er denne gensidige tillid, der har gjort det muligt at indføre en bindende kompetenceordning, som alle de retter, der er omfattet af forordningens anvendelsesområde, har pligt til at respektere, og medlemsstaternes modsvarende afståelse fra at anvende nationale regler om anerkendelse og fuldbyrdelse til fordel for en forenklet ordning for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser, der træffes inden for rammerne af sager om forældreansvar (Purrucker-dommen, præmis 72). Som det er præciseret i forordningens artikel 24, kan retterne i andre medlemsstater ikke efterprøve den første rets bedømmelse af sin kompetence. Endvidere bestemmer forordningens artikel 26, at en retsafgørelse i intet tilfælde kan efterprøves med hensyn til sagens realitet.

104 Grundene til ikke-anerkendelse af retsafgørelser om forældreansvar er udtømmende opregnet i forordningens artikel 23. I henhold til artikel 23, litra g), kan en retsafgørelse om forældreansvar ikke anerkendes, såfremt den i artikel 56 angivne procedure ikke er blevet fulgt.

105 En afgørelse fra en ret i en medlemsstat om at anbringe et barn på en institution i en anden medlemsstat anerkendes af denne anden medlemsstat, medmindre eller indtil der træffes en afgørelse om ikke at anerkende afgørelsen i denne anden medlemsstat.

106 Det fremgår ikke af sagens akter, at en berettiget part har anmodet om vedtagelse af en afgørelse i henhold til forordningens artikel 21, stk. 3, om ikke at anerkende afgørelsen om anbringelse.

Behovet for en erklæring om eksigibilitet

107 Det fremgår af forordningens artikel 28, stk. 1, at »en i en medlemsstat truffet retsafgørelse om forældreansvar over for et barn, som er eksigibel i den pågældende medlemsstat, og som er blevet forkyndt, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når den på anmodning af en berettiget part er blevet erklæret for eksigibel i denne medlemsstat«.

108 I Det Forenede Kongerige erstatter registreringen med henblik på fuldbyrdelse i England og Wales, Skotland eller Nordirland det sted, hvor afgørelsen skal fuldbyrdes, erklæringen om eksigibilitet i henhold til forordningens artikel 28, stk. 2.

109 S.C. har gjort gældende, at forordningen ikke generelt kræver, at en tvangsforanstaltning over for et barn skal erklæres eksigibel. En sådan erklæring om eksigibilitet er alene påkrævet med henblik på tvangsfuldbyrdelse af en afgørelse vedrørende voksne. I hovedsagen tilkendegav dog både S.C.s procesværge og hendes mor, der er part i sagen, deres støtte til anbringelsen. Den tyske regering indtog et lignende standpunkt under retsmødet, idet den gjorde gældende, at foranstaltninger med henblik på at sikre gennemførelsen af en afgørelse, der er truffet mod et barns vilje, ikke er omfattet af begrebet fuldbyrdelse.

110 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at en afgørelse om at anbringe et barn på en lukket institution henhører under afgørelser om udøvelse af forældreansvar. I hovedsagen modsatte barnet sig retsafgørelsen om at anbringe hende på en sådan institution, idet hun blev frihedsberøvet mod sin vilje. Den forelæggende ret har endvidere fremhævet, at såfremt S.C. måtte flygte fra den lukkede institution, hvor hun er anbragt, vil der opstå et behov for bistand fra myndighederne i Det Forenede Kongerige med henblik på at bringe hende tvangsmæssigt tilbage til denne institution af hensyn til hendes egen beskyttelse.

111 En afgørelse om anbringelse på en lukket institution vedrører den grundlæggende ret til frihed, som i henhold til chartrets artikel 6 tilkommer »enhver« og dermed også en »mindreårig».

112 Det skal tilføjes, at i situationer, hvor personer, der udøver forældreansvar, har samtykket i, at et barn anbringes på en lukket institution, kan disse personers opfattelse ændres som følge af ændrede omstændigheder.

113 Det følger heraf, at med henblik på at sikre, at ordningen i forordningen er velfungerende, forudsætter en tvangsmæssig gennemførelse over for et barn af en afgørelse fra en ret i en medlemsstat om at anbringe barnet på en lukket institution i en anden medlemsstat, at afgørelsen er erklæret eksigibel i den sidstnævnte stat.

114 Den forelæggende ret samt HSE, S.C., Irland og den tyske regering har i betragtning af hovedsagens særligt hastende karakter imidlertid givet udtryk for bekymringer med hensyn til det tidstab, der er forbundet med afviklingen af eksekvaturproceduren. En anbringelse i England blev alene påtænkt på grund af manglende passende anbringelsesmuligheder i Irland og kunne ikke have været udsat yderligere, idet der bestod en akut fare for indgreb i barnets fysiske integritet.

115 Deres argumentation er i det væsentlige baseret på den opfattelse, at gennemførelsen af en anbringelse i en medlemsstat, der er besluttet i en anden medlemsstat, som følge af den hastende karakter og hensynet til barnets bedste, ikke er undergivet krav om en erklæring fra den anmodede stat om, at den anmodende stats afgørelse om anbringelse er eksigibel. Et krav om en erklæring om eksigibilitet ville kunne gøre grænseoverskridende anbringelser mindre effektive.

116 Det bemærkes imidlertid, at EU-lovgiver i forordningens kapitel III, afdeling 4, af hensyn til hurtigheden udtrykkeligt afstod fra at indføre et krav om en erklæring om eksigibilitet for to kategorier af afgørelser, nemlig visse afgørelser vedrørende samværsret og visse afgørelser om tilbagegivelse af et barn. Denne erklæring erstattes i et vist omfang af en attest fra dommeren i domsstaten, der i disse tilfælde skal vedlægges den retsafgørelse, som henhører under en af disse to kategorier af afgørelser.

117 Udstedelse af en attest i domsstaten som omhandlet i forordningens artikel 42, stk. 1, skal følgelig anerkendes og er automatisk eksigibel i en anden medlemsstat, uden at det er muligt at nægte anerkendelse heraf (dom af 22.12.2010, sag C-491/10 PPU, Aguirre Zarraga, Sml. I, s. 14247, præmis 48).

118 Det fremgår af forordningen, at det udelukkende er de to kategorier af afgørelser, der udtrykkeligt er nævnt, som under visse betingelser kan fuldbyrdes i en medlemsstat, selv om de ikke er erklæret eksigible i denne stat. Heraf følger, at eksekvaturproceduren skal følges med hensyn til de øvrige afgørelser vedrørende forældreansvar, som kræver fuldbyrdelse i en anden medlemsstat.

119 Særligt hastende omstændigheder kan således ikke i sig selv have til følge, at fuldbyrdelsesforanstaltninger kan iværksættes i en anden medlemsstat med støtte i en afgørelse om anbringelse på en lukket institution, der endnu ikke er erklæret eksigibel.

120 Den i forordningens artikel 56, stk. 2, fastsatte godkendelsesordning kan ikke erstatte en erklæring om eksigibilitet. Disse to ordninger har nemlig forskellige formål. Mens godkendelsen som omhandlet i denne bestemmelse har til formål at fjerne hindringer, der muligvis kan blokere for en

grænseoverskridende anbringelse, tjener erklæringen om eksigibilitet til fuldbyrdelsen af en afgørelse om anbringelse på en lukket institution. Endvidere kræver forordningens artikel 56 ikke en rets mellemkomst, idet den kompetente myndighed kan være et administrativt organ.

121 Med forbehold for de ændringer, som EU-lovgiver i givet fald kan vælge at foretage af forordningen med henblik på at imødekomme de bekymringer, som flere af de berørte, der har afgivet indlæg under retsmødet, har givet udtryk for, med hensyn til det tidstab, der er forbundet med afviklingen af eksekvaturproceduren, skal det med henblik på at sikre den effektive virkning af forordningen og dens gnidningsløse funktion undersøges, hvilke muligheder forordningen indeholder med henblik på at finde effektive løsninger for det tilfælde, at en grænseoverskridende anbringelse er særligt hastende.

122 I denne forbindelse følger det af forordningens artikel 31, stk. 1, at den ret, som behandler anmodningen om en erklæring om eksigibilitet, træffer sin afgørelse snarest muligt, uden at hverken den person, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, eller barnet på dette trin af proceduren kan fremsætte bemærkninger. Anmodningen kan kun afslås af en af de i forordningens artikel 22-24 anførte grunde. En retsafgørelse kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

123 Forordningens artikel 33 bestemmer, at den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter inden en måned efter, at den er blevet forkyndt. Såfremt den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, har sit sædvanlige opholdssted i en anden medlemsstat end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel, er fristen for appel to måneder og løber fra den dag, hvor afgørelsen om eksigibilitet er blevet forkyndt. Forordningens artikel 34 bestemmer, at den afgørelse, der træffes i appelsagen, kun kan anfægtes ved de retsmidler, der er anført på listen, som hver enkelt medlemsstat fremsender til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 68.

124 Det blev fremhævet under retsmødet, at varigheden af de procedurer, der er omhandlet i forordningens artikel 33 og 34, kan være betragtelig og dermed skade forordningens effektive virkning.

125 Med henblik på at undgå, at en opsættende virkning af en appel til prøvelse af en afgørelse vedrørende en erklæring om eksigibilitet kan rejse tvivl om den korte frist i forordningens artikel 31, skal forordningen, som generaladvokaten bemærkede i sin stillingtagen, og som Kommissionen foreslog under retsmødet, fortolkes således, at en afgørelse om anbringelse bliver eksigibel fra det tidspunkt, hvor retten i den anmodede medlemsstat erklærer denne afgørelse eksigibel i overensstemmelse med nævnte artikel 31.

126 Ordlyden af forordningen er ikke til hinder for en sådan fortolkning. Forordningens artikel 28, stk. 1, bestemmer nemlig, at en retsafgørelse om forældreansvar, der er truffet i en medlemsstat, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når den på anmodning af en berettiget part er blevet erklæret eksigibel i denne medlemsstat.

127 Med henblik på fortolkningen og anvendelsen af forordningen skal der træffes afgørelse på grundlag af kriteriet om barnets bedste under hensyntagen til chartrets artikel 24. Barnets bedste kan i tilfælde af grænseoverskridende anbringelser af særligt hastende karakter kræve, at der findes en fleksibel løsning i den periode, som eksekvaturproceduren varer, hvis det underliggende formål for afgørelsen om grænseoverskridende anbringelse i mangel af en sådan løsning ville blive bragt i fare som følge af den tid, der er forløbet.

128 Domstolen har desuden fastslået, at i modsætning til den i forordningens artikel 33-35 fastsatte procedure vedrørende anmodninger om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan afgørelser truffet i henhold til forordningens kapitel III, afdeling 4 (samværsret og tilbagegivelse af barnet), erklæres for eksigible af retten i domsstaten uafhængigt af appelmulighederne i domsstaten eller i fuldbyrdelsesstaten (dom af 11.7.2008, sag C-195/08 PPU, Rinau, Sml. I, s. 5271, præmis 84).

129 Det følger af det ovenstående, at med henblik på ikke at berøve forordningens dens effektive virkning skal afgørelsen fra retten i den anmodede medlemsstat vedrørende anmodningen om en erklæring om eksigibilitet træffes særligt hurtigt, uden at søgsmål, der er anlagt til prøvelse af en sådan afgørelse fra den anmodede medlemsstat, kan tillægges opsættende virkning.

130 Desuden følger det af forordningens artikel 20, stk. 1, at retterne i den medlemsstat, hvor barnet befinder sig, under visse betingelser kan anvende de foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, der er fastsat i denne medlemsstats lovgivning, selv om en ret i en anden medlemsstat i medfør af forordningen er kompetent til at påkende sagens realitet. Eftersom denne bestemmelse udgør en undtagelse til den kompetenceordning, som er fastsat i nævnte forordning, bør den fortolkes strengt (dom af 23.12.2009, sag C-403/09 PPU, Detiček, Sml. I, s. 12193, præmis 38).

131 Disse retsmidler finder anvendelse på børn, der har sædvanligt opholdssted i en medlemsstat, opholder sig midlertidigt eller tilfældigt i en anden medlemsstat og befinder sig i en situation, der kan være til alvorlig skade for deres velbefindende, herunder deres sundhed eller udvikling, således at det er berettiget omgående at træffe beskyttelsesforanstaltninger. Den omstændighed, at sådanne retsmidler er af midlertidig karakter, følger af, at de i henhold til forordningens artikel 20, stk. 2, ophører med at gælde, når den ret i en medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet, har truffet de foranstaltninger, den finder relevante (A-dommen, præmis 48).

132 I hovedsagen afsagde High Court of Justice (England & Wales), Family Division, på anmodning af HSE en kendelse i medfør af forordningens artikel 20, hvori den fastsatte de foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, der var nødvendige for at gennemføre anbringelsen til beskyttelse af S.C., indtil afslutningen af proceduren om anmodningen om, at kendelsen af 2. december 2011 erklæres eksigibel.

133 Det tredje og fjerde forelagte spørgsmål skal besvares med, at forordningen skal fortolkes således, at en afgørelse fra en ret i en medlemsstat om tvangsmæssig anbringelse af et barn på en lukket institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, skal erklæres eksigibel i den anmodede medlemsstat, før den kan fuldbyrdes i denne medlemsstat. Med henblik på ikke at berøve forordningens dens effektive virkning skal afgørelsen fra retten i den anmodede medlemsstat vedrørende anmodningen om en erklæring om eksigibilitet træffes særligt hurtigt, uden at søgsmål, der er anlagt til prøvelse af en sådan afgørelse fra den anmodede medlemsstat, kan tillægges opsættende virkning.

Det femte og sjette spørgsmål

134 Den forelæggende ret ønsker med det femte og sjette spørgsmål, der behandles samlet, oplyst, om der i det tilfælde, hvor en ret i en medlemsstat, der har truffet afgørelse om anbringelse af et barn i en bestemt tidsperiode på en institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, i medfør af forordningens artikel 56 vedtager en ny afgørelse med henblik på at forlænge denne anbringelse, kræves en godkendelse fra den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat i henhold til forordningens artikel 56, stk. 2, og en erklæring om eksigibilitet i medfør af forordningens artikel 28 ved hver forlængelse.

135 Da den forelæggende ret ønsker at anordne anbringelsen i så kort tid som muligt og om nødvendigt forlænge afgørelserne om anbringelse for tilsvarende korte perioder, finder den ikke, at det kan kræves, at der ved hver forlængelse gennemføres en godkendelses- og fuldbyrdelsesprocedure for disse afgørelser.

136 HSE, S.C. og Irland er af den opfattelse, at selv om en anvendelse af forordningens artikel 28 måtte være nødvendig i en situation som den i hovedsagen omhandlede, er det ufornødent at indhente en ny erklæring om, at afgørelsen om anbringelse er eksigibel for hver afgørelse om forlængelse af anbringelsesperioden, såfremt erklæringen om, at den oprindelige afgørelse om anbringelse var eksigibel, finder anvendelse på afgørelsen om forlængelse eller fornyelse heraf.

137 Den tyske regering, Det Forenede Kongeriges regering og Kommissionen har derimod gjort gældende, at hver afgørelse om forlængelse af den oprindelige afgørelse om anbringelse både skal være genstand for en godkendelse fra den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat, medmindre den oprindelige godkendelse, meddelt af dette organ, var affattet på en sådan måde, at den omfatter eventuelle forlængelser, og under alle omstændigheder skal være genstand for en erklæring om eksigibilitet i den anmodede medlemsstat, som hvis der var tale om en ny afgørelse.

138 I denne forbindelse bemærkes, at det følger af denne doms præmis 81, at en ret i en medlemsstat kun kan træffe afgørelse om anbringelse af et barn på en institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, når den kompetente myndighed i den anmodede stat forinden har godkendt denne anbringelse. Heraf følger, at når den kompetente myndighed i den anmodede medlemsstat har meddelt sin godkendelse til en anbringelse, som den kompetente ret har begrænset tidsmæssigt, da kan denne anbringelse ikke forlænges, uden at denne myndighed har meddelt en ny godkendelse.

139 Når anbringelsen, som i hovedsagen, er påtænkt til en meget kort periode, kan godkendelsen af denne anbringelse således ikke have virkninger ved udløbet af denne periode, der er fastsat for anbringelsen, medmindre eventuelle forlængelser af denne periode er blevet tilladt.

140 Følgelig kan den ret i en medlemsstat, der påtænker at anbringe et barn på en lukket institution, som er beliggende i en anden medlemsstat, under overholdelse af formålet med sådanne anbringelser – som er at fastsætte en frihedsberøvelse i en begrænset periode og at efterprøve med korte intervaller, om frihedsberøvelsen skal opretholdes – anmode om godkendelse for en tilstrækkelig tidsperiode med henblik på at undgå den ulempe, der er forbundet med gentagne godkendelser af kort varighed, idet dette ikke foregriber denne rets beføjelse til i den periode, der er omfattet af godkendelsen, at reducere varigheden af anbringelsen af hensyn til barnets bedste.

141 Hvad angår eksekvaturproceduren bemærkes, at når en afgørelse fra en ret i en medlemsstat om at anbringe et barn på en institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, erklæres eksigibel, kan fuldbyrdelsesforanstaltninger alene støttes på den afgørelse, der er erklæret eksigibel, inden for de grænser, der følger af selve afgørelsen.

142 I denne forbindelse har Domstolen inden for rammerne af Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1) kendt for ret, at der intet grundlag er for ved fuldbyrdelsen af en dom at udstyre den med rettigheder, som den ikke har i domsstaten, eller virkninger, som den samme type dom afsagt direkte i den anmodede medlemsstat ikke ville have (dom af 28.4.2009, sag C-420/07, Apostolides, Sml. I, s. 3571, præmis 66, og af 13.10.2011, sag C-139/10, Prism Investments, Sml. I, s. 9511, præmis 38).

143 Hvis det fremgår af afgørelsen om anbringelse, at anbringelsen alene er anordnet for en bestemt tidsperiode, ville denne afgørelse, såfremt den måtte blive erklæret eksigibel, ikke kunne danne grundlag for tvangsmæssig fuldbyrdelse af en anbringelse i en længere periode end den, der er angivet i den nævnte afgørelse.

144 Det følger heraf, at hver ny afgørelse om anbringelse indebærer en ny erklæring om eksigibilitet.

145 Ikke desto mindre kan den ret, der anordner anbringelsen, på lige fod med den mulighed, der er nævnt i denne doms præmis 140, i givet fald påtænke at anordne anbringelsen for et passende tidspunkt med henblik på at undgå den ulempe, der er forbundet med gentagne erklæringer om eksigibilitet af kort varighed og efterprøvelser med korte intervaller af, om der er grundlag for – inden for den periode, der er omfattet af erklæringen om eksigibilitet – at ændre afgørelsen om anbringelse.

146 Det femte og sjette forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at en godkendelse af en anbringelse efter forordningens artikel 56, stk. 2 – når den er meddelt for en bestemt varighed – ikke finder anvendelse på afgørelser, der har til formål at forlænge varigheden af anbringelsen. Under sådanne

omstændigheder skal der indgives en anmodning om en ny godkendelse. En afgørelse om anbringelse, der er truffet i en medlemsstat og erklæret eksigibel i en anden medlemsstat, kan alene fuldbyrdes i den sidstnævnte medlemsstat i den periode, der er angivet i afgørelsen om anbringelse.

Sagens omkostninger

147 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

1) **En afgørelse fra en ret i en medlemsstat, der bestemmer, at et barn skal anbringes på en i en anden medlemsstat beliggende lukket institution, der yder terapi og uddannelse, hvor anbringelsen er forbundet med frihedsberøvelse af beskyttelseshensyn i en bestemt tidsperiode, er omfattet af det materielle anvendelsesområde for Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000.**

2) **Den godkendelse, der er omhandlet i artikel 56, stk. 2, i forordning nr. 2201/2003, skal meddeles af en kompetent offentligretlig myndighed, inden der træffes afgørelse om anbringelse af et barn. Det er ikke tilstrækkeligt, at den institution, hvor barnet skal anbringes, giver sin godkendelse. Under sådanne omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende, hvor retten i den medlemsstat, der har truffet afgørelse om anbringelsen, er i tvivl om, hvorvidt en godkendelse er gyldigt meddelt i den anmodede medlemsstat, fordi det ikke er muligt at fastlægge med sikkerhed, hvilken myndighed der var kompetent i denne medlemsstat, er det muligt at foretage en berigtigelse med henblik på at sikre, at kravet om en godkendelse i artikel 56 i forordning nr. 2201/2003 er overholdt fuldt ud.**

3) **Forordning nr. 2201/2003 skal fortolkes således, at en afgørelse fra en ret i en medlemsstat om tvangsmæssig anbringelse af et barn på en lukket institution, der er beliggende i en anden medlemsstat, skal erklæres eksigibel i den anmodede medlemsstat, før den kan fuldbyrdes i denne medlemsstat. Med henblik på ikke at berøve forordningens dens effektive virkning skal afgørelsen fra retten i den anmodede medlemsstat vedrørende anmodningen om en erklæring om eksigibilitet træffes særligt hurtigt, uden at søgsmål, der er anlagt til prøvelse af en sådan afgørelse fra den anmodede medlemsstat, kan tillægges opsættende virkning.**

4) **En godkendelse af en anbringelse efter artikel 56, stk. 2, i forordning nr. 2201/2003 finder – når den er meddelt for en bestemt varighed – ikke anvendelse på afgørelser, der har til formål at forlænge varigheden af anbringelsen. Under sådanne omstændigheder skal der indgives en anmodning om en ny godkendelse. En afgørelse om anbringelse, der er truffet i en medlemsstat og erklæret eksigibel i en anden medlemsstat, kan alene fuldbyrdes i den sidstnævnte medlemsstat i den periode, der er angivet i afgørelsen om anbringelse.**

Underskrifter